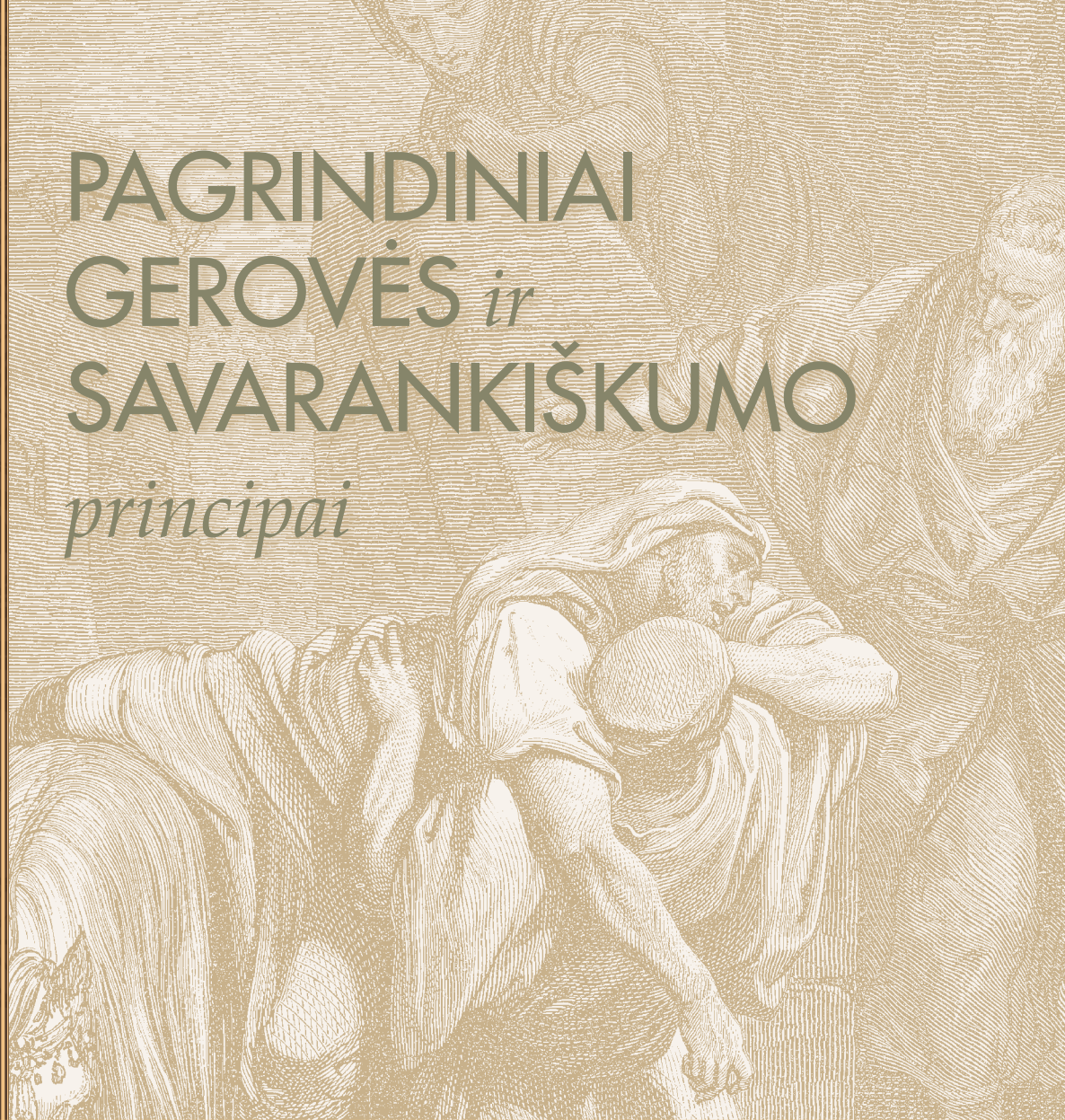

PAGRINDINIAI GEROVĖS *ir* SAVARANKIŠKUMO *principai*

PASTARŲJŲ DIENŲ ŠVENTŲJŲ JĖZAUS KRISTAUS BAŽNYČIA

Paveikslas viršelyje: *Gailestingasis samarietis atvyksta į užėigą*, aut. Polas Gustavas Dorė

Išleido
Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčia
Salt Lake City, Jutos valst., JAV
© 2009 Intellectual Reserve, Inc.
Visos teisės saugomos
Spausdinta Jungtinėse Amerikos Valstijose
Originalas anglų kalba patvirtintas 12/08.
Vertimas patvirtintas: 12/08.
Basic Principles of Welfare and Self-Reliance vertimas
Lithuanian
08288 156

VYRESNYSIS ROBERTAS D. HEILAS

Iš Dvylikos Apaštaly Kvorumo

Evangelinė gerovės perspektyva – gyvasis tikėjimas

Mano broliai ir seserys, esu dėkingas už šią galimybę pakalbėti su jumis apie Evangelijos teikiamą suvokimą, kaip sugražintoje Jėzaus Kristaus Bažnyčioje kunigystės principai veikia gerovės srityje.

Ekonominio sunkmečio debesys, kurie jau ilgokai telkėsi virš pasaulio, dabar jau visiškai užtemdė mūsų horizontus. Šios ekonominės audros poveikis Dangiškojo Tėvo vaikams šiandien, labiau nei bet kada anksčiau, reikalauja į gerovę pažvelgti iš Evangelijos perspektyvos. Su kunigyste susiję gerovės principai yra tiek materialiniai, tiek ir dvasiniai. Be to, jie yra amžini ir tinka bet kokioms aplinkybėms. Nesvarbu, ar esame turtingi, ar vargšai – šie principai yra skirti mums.

Gyvendami pagal gerovės principą mes praktikuojame tyrą pamaldumą, apie kurį rašoma Raštuose (žr. Jokūbo 1:27). Gelbėtojas mokė: „Kiek kartų tai padarėte vienam iš šitų mažiausiųjų mano brolių, man padarėte.“ (Mato 25:40.) Jis taip pat mokė, kad mes turėtume ne tik ieškoti ir „rūpintis našlaičiais ir našlėmis jų sielvarte“, bet ir „sergėti save nesuterštą šiuo pasauliu“ (Jokūbo 1:27). Kitais žodžiais tariant, mes ne tik turime *daryti* gera, bet ir stengtis *būti* geri.

Tai ir yra evangelinė gerovės perspektyva – savo tikėjimą Jėzumi Kristumi padaryti gyvą. Dvasios vedini mes tarnaujame kitiems. Gyvendami pagal

evangelinius gerovės principus mes taikome Gelbėtojo mokymus čia ir dabar, mirtingame gyvenime.

Tai kokie gi yra tie gerovės principai? Kaip juos pritaikyti kasdieniniuose gyvenimuose, kad būtų mūsų dvasiniai ir materialiniai ramsčiai?

IŠMINTINGAS GYVENIMAS IR SAVARANKIŠKUMAS

Pirmasis toks ramstis galėtų būti apibūdintas kaip išmintingas gyvenimas. Jis reiškia džiaugsmingą gyvenimą pagal turimus išteklius ir pasiruošimą gyvenimo pakilimams bei nuosmukiams. Tai darydami būsime pasiruošę ateinančiai juodai dienai.

Išmintingas gyvenimas reiškia, kad negeidžiame šio pasaulio dalykų. Tai taip pat reiškia, kad šios žemės išteklius net ir apstumo laikais reikia naudoti taupiai ir jų nešvaistyti. Išmintingai gyventi reiškia vengti milžiniškų skolų ir pasitenkinti tuo, ką turime.

Gyvename teisių į kažką amžiuje. Dauguma tiki, kad jie turi turėti visa tai, ką turi kiti – ir turėti tučtuojau. Neįstengdami sutramdyti šio potraukio ir negalėdami kažko įsigyti, jie užsideda skolos naštą. Visa tai visuomet veikia tiek jų materialinę, tiek ir dvasinę gerovę.

Užsidedami skolų naštą atiduodame dalį savo brangios valios laisvės ir pasiduodame vergijon. Kad išmokėtume skolas, mes įsipareigojame skirti savo laiko, energijos ir išteklių – viso to, kas galėtų pasitarnauti mūsų šeimų ir kitų labui.

Kai skolos varžo mūsų laisvę, nuolat didėjanti nevilts sekina fiziškai, slegia protiškaite ir apsunkina dvasiškai. Kinta požiūris į save, kinta santykiai su sutuoktiniu ir vaikais, draugais bei kaimynais, o galiausiai ir su Viešpačiu.

Kad dabar išmokėtume skolas ir ateityje jų išvengtume, reikia praktikuoti tikėjimą Gelbėtoju: ne vien *daryti* gera, bet ir *būti* geriems. Reikia didžio tikėjimo, kad ištartume tuos paprastus žodžius: „Negalime sau to leisti“. Reikia tikėjimo viliantis, jog gyvenimas taps geresnis tuomet, kai savo įgeidžius aukosime savo pačių ir kitų poreikiams tenkinti.

Liudiju, kad laimingas tas žmogus, kuris gyvena pagal savo išgales ir sugeba truputį pasitaupyti ateičiai. Gyvendami išmintingai ir tobulindami turimas dovanas bei talentus, tapsime savarankiškesni. Savarankiškumas reiškia rūpinimąsi dvasine ir materialine tiek

mūsų pačių, tiek ir tų, kuriuos Dangiškasis Tėvas patikėjo mūsų globai, gerove. Tik būdami savarankiški galime nuoširdžiai sekti Gelbėtoju tarnaudami ir laimindami kitus.

Svarbu suvokti, kad savarankiškumas yra tik priemonė tikslui pasiekti. Galutinis mūsų tikslas yra tapti panašiams į Gelbėtoją. Šitoks tikslas pasiekiamas per nesavanaudišką tarnystę kitiems. Gebėjimas tarnauti priklauso nuo mūsų savarankiškumo lygio.

Kadaise Prezidentas Merionas G. Romnis yra pasakęs: „Maisto alkstantiems negalime paduoti iš tuščių lentynų. Pinigų vargšui sušelpiti negalime paimti iš tuščios piniginės. Paramos ir atjautos negali suteikti emociškai išalkę. Nemokša negali mokyti. O svarbiausia yra tai, kad dvasinis vadovavimas negali kilti iš dvasiškai silpnų.“ (Iš Conference Report, Oct. 1982, 135; or *Ensign*, Nov. 1982, 93.)

DEŠIMTINIŲ IR ATNAŠŲ MOKĖJIMAS

Kaipgi mums sulaukti pagalbos iš Dangiškojo Tėvo, kad turėtume pakankamai tiek savo reikmėms, tiek tarnavimui kitiems? Vienas iš pagrindinių gerovės principų yra dešimtinių ir atnašų mokėjimas.

Pagrindinis dešimtinės tikslas yra mūsų tikėjimo ugdymas. Laikydami įsakymo „kasmet [mokėti] vieną dešimtąją savo pajamų“ (DS 119:4), tampame geresni: mūsų tikėjimas auga ir palaiko mus išbandymų, vargo ir liūdesio valandomis.

Mokėdami dešimtinę taip pat mokomės kontroliuoti žemiškus troškimus ir norus, būti sąžiningi santykiuose su savo bendražygiais bei aukotis kitų labui.

Augant tikėjimui auga ir troškimas laikytis įsakymo mokėti pasninko atnašas. Tokia atnaša yra bent dviejų valgių, kurių pasninkaudami nevalgome, kaina. Mokėdami pasninko atnašas mes anonimiškai laiminame mūsų brolius ir seseris tiek dvasiniais, tiek ir materialiniais dalykais ir nesitikime jokios žemiškos garbės ar naudos. Savanoriškas aukojimas veda Gelbėtojo pėdomis, kuris pats, neverčiamas, visai žmonijai atidavė Savo gyvenimą. Jis pasakė: „Visame atminkite vargšus ir beturčius, ligotus ir prislėgtus, nes tas, kuris to nedaro, tas nėra mano mokinys.“ (DS 52:40.)

Kaip tikri Kristaus mokiniai mes irgi elgiamės taip, kaip gailestingasis samarietis, drąsiai gelbėdamas savo nepažįstamąjį brolių, gulintį kelio pakrašty (žr. Luko 10:25–37). Džozefas Smitas sakė: „Dievo meilės kupinas žmogus neapsiribos vien savo šeimos laiminimu, bet apkeliaus visą pasaulį, trokšdamas palaiminti visą žmoniją.“ (*History of the Church*, 4:227.)

PASIRUOŠIMAS ATEIČIAI

Kaip pastarųjų dienų pranašai jau mokė, kai kurie iš svarbiausių gerovės ramsčių siejasi su pasiruošimu ateičiai.

Budžeto sudarymas

Pasiruošimas ateičiai yra susijęs su išlaidų ir santaupų planavimu atsižvelgiant į mūsų pajamas. Atidus šeimos ar asmeninio biudžeto sudarymas ir jo laikymasis gali padėti nustatyti ir kontroliuoti skirtumą tarp norų ir poreikių. Šio biudžeto peržiūra šeimos pasitarimo metu sudarys sąlygas vaikams mokytis ir praktikuoti išmintingai leisti pinigus bei dalyvauti planavime ir taupyme ateičiai.

Išsilavinimas

Pasiruošti ateičiai taip pat galime įgydami išsilavinimą ar profesinį išsimokslinimą bei susirasdami gerai apmokamą darbą. Jei jau dirbate, iš visų jėgų stenkitės būti vertinama ir neatsiejama organizacijos, kurioje dirbate, dalimi. Dirbkite nenuilsdami ir būkite darbininkai verti savo užmokesčio (žr. Luko 10:7; t.p. žr. DS 31:5; 70:12; 84:79; 106:3).

Kai kompanijos ir toliau mažina savo darbuotojų skaičių ar užsidaro, net ir geriausiems darbininkams tenka ieškotis naujo darbo. Tai galimybė pasikliauti Viešpačiu, augti ir sustiprėti. Jei ieškote naujo darbo, rodykite didesnę tikėjimą Viešpaties troškimu ir galia jus laiminti. Taip pat tarkitės su tais, kuriais pasitikitės ir nebijokite kalbėtis su pažįstamais bei prašyti jų pagalbos ieškodami naujo darbo. Jei būtina, keiskite savo gyvenimo būdą – galbūt net ir gyvenamąją vietą – visa tai tam, kad gyventumėte pagal išgales. Kad ir koks bebūtų jūsų amžius, noriai ieškokite kvalifikacijos kėlimo galimybių bei mokykitės naujų įgūdžių. Rūpinkitės savo sveikata ir neatitolkite nuo savo

sutuoktinio ir vaikų. O svarbiausia – būkite dėkingi. Reikškite dėkingumą maldos metu, dėkodami už visa, kas jums duota. Dangiškasis Tėvas jus myli. Jo Sūnus yra pažadėjęs: „Visa tai suteiks [jums] patirties ir išeis [jums] į gera.“ (DS 122:7.)

Dvasinis pasiruošimas

Mano broliai ir seserys, jau dabar savo gyvenime turime statyti gerovės ramsčius bei to paties mokyti savo brolius ir seseris. Raštai mus moko: „Jeigu jūs pasiruošę, nebijosite.“ (DS 38:30.) Laikydami išsakymų ir gyvendami pagal gerovės principus, galime nuolat jausti Viešpaties Dvasią, kuri mus palaikys paskutiniųjų dienų vėtrose ir nuramins mūsų sielas.

Kaip taupydami žemiškuosius išteklius rengiamės juodai dienai, taip laikydami išsakymų, melsdamiesi, skaitydami Raštus ir pasikliaudami Šventąja Dvasią mes pasiruošime juodos šio gyvenimo dienos išbandymams. Paklusnumu kaupiame tikėjimo atsargas, kurių prireiks pasitinkant gyvenimo netikėtumus ir išbandymus. Sergėdami save nesuterštus šiuo pasauliu – tuo būdami „geri“ – galėsime visiems pasaulio broliams ir seserims padėti tiek materialiai, tiek ir dvasiškai.

Ar galėčiau pabaigti pasidalindamas vienu pavyzdžiu, kaip mes tai įgyvendiname teikdami humanitarinę pagalbą?

Bažnyčios nariai kasmet prisideda kasant naujus šulinius tose vietose, kuriose nėra jokio kito geriamojo vandens šaltinio. Pamažtykite apie bent vieno tokio iškasto šulinio naudą nutolusiame kaime. Nors kai kurie tai įspraudžia vien į materialinio palaiminimo rėmus, bet tai yra didis dvasinis palaiminimas tai motinai, kuri anksčiau kelias valandas eidavo pasisemti vandens ir dar kelias valandas kulniuodavo atgal pas savo vaikus? Prieš iškasant tokį šulinį, kiek laiko ji galėdavo skirti savo vaikų mokymui apie Evangeliją, bendrai maldai ir jų ugdymui per Viešpaties meilę? Kiek laiko ji galėjo skirti asmeninėms Raštų studijoms, jų apmąstymui ir stiprybei pasisemti, kad atlaikytų gyvenimo iššūkius? Gyvuoju tikėjimu Bažnyčios nariai ne tik padėjo numalšinti jos šeimos žemišką troškulį, bet ir suteikė jiems galimybę laisvai atsigerti gyvojo vandens ir daugiau niekada nebetrokšti. Ištikimai

gyvendami pagal gerovės principus, jie sugebėjo iškasti versmę „vandens, trykštančio į amžinąjį gyvenimą“ (Jono 4:14).

Liudiju, kad, gyvendami pagal kunigystės principus gerovės srityje, išreiškiame savo krikščioniškąją meilę. Mums suteikta šventa atsakomybė pritaikyti sugražintąją Kristaus Evangeliją čia žemėje – padaryti savo tikėjimą gyvą ir mėgautis Jo džiaugsmo pilnatve tiek šiame gyvenime, tiek ir būsimajame.

Reiškiu jums ypatingą savo liudijimą, kad Gelbėtojas yra gyvas ir kad Savo gyvenimą Jis atidavė mūsų amžinosios gerovės labui. Jėzaus Kristaus vardu, amen.

DŽIULI B. BEK

Visuotinė Paramos bendrijos prezidentė

Paramos bendrijos prezidentės atsakomybės, susijusios su gerove

PARAMOS BENDRIJOS TIKSLAS

Mano brangūs broliai ir seserys, man privilegija kalbėti jums apie apylinkės Paramos bendrijos prezidentės atsakomybes, susijusias su gerove. Už manęs matote portretus tų moterų, kurios tarnavo visuotinėmis Paramos

bendrijos prezidentėmis. Studijuodama jų istorijas vis prisimenu, kad ši organizacija savo darbus vykdė ne tik augimo ir klestėjimo laikotarpiais, bet ir karų, bado, epidemijų ir nuosmukio laikotarpiais. Iš praeities galime pasimokyti tokių pamokų, kurios padės mums orientuotis šiomis dienomis, kai ištinka stichinės nelaimės, karai, politiniai neramumai, asmeniniai išbandymai ir ekonominiai sunkumai. Paramos bendrijos tikslas yra suteikti *paramą*. Tai reiškia, kad ji turi pakylėti, pagelbėti, padėti žmonėms išbristi iš vargo.¹ Mes turime pareigą padėti moterims ir jų šeimoms visą gyvenimą stiprinti jų tikėjimą ir asmeninį teisingumą, stiprinti šeimas ir namus, tarnauti Viešpačiui ir Jo vaikams. Šiandien savo dėmesį kreipsime į tą mūsų darbo dalį, kuri siejasi su gerove. Aptarsime, kaip vadovaujamos vyskupo turime organizuotis, mokyti ir įkvėpti seseris rūpintis vargšais ir skurstančiais bei padėti jiems tapti savarankiškiems.

RŪPINIMASIS VARGŠAIS IR SKURSTANČIAIS

Paramos bendrija, kurios pareiga yra „rūpintis visų Bažnyčios moterų dvasine gerove ir išgelbėjimu“², buvo įkurta tam, kad „palengvintų vargšų, skurstančių, našlių ir našlaičių dalią bei darytų visa tai, kas labdaringa“³. Į tai įeina „skurdo, ligų, abejonių bei neišprusimo mažinimas – mažinimas viso to, kas kliudo moters džiaugsmui ir progresui“⁴.

Girdėjau, kaip Prezidentas Monsonas su giliu dėkingumu kalba apie tas Paramos bendrijos prezidentes, kurios kartu su juo tarnavo jam būnant jaunu vyskupu. Kartu su savo Paramos bendrijos prezidentėmis jis sekė šiandienos modeliu. Jam vadovaujant Paramos bendrijos prezidentės lankydavosi narių namuose, kad išsiaiškintų ar ten pakankamai yra maisto, baldų, įgūdžių, emocinės stiprybės ir kitų būtinų dalykų. Su malda ir savo turimomis dvasios dovanomis jo Paramos bendrijos prezidentės siekė įkvėpimo tam, kad tinkamai įvertintų aplankytojų namų poreikius. Pagal jų įvertinimus jis galėjo savo žmonėms sudaryti savarankiškumo planą.

SAVARANKIŠKUMAS IR IŠMINTINGAS GYVENIMAS

Kartu su atsakomybe padėti vyskupui rūpintis vargstančiais Paramos bendrija imasi iniciatyvos suorganizuoti, apmokyti ir įkvėpti Paramos bendrijos seseris pačioms tapti savarankiškomis. Norėdamos suprasti savo atsakomybes, vadovės galėtų užduoti sau kelis svarbius klausimus:

1. Kas yra savarankiškumas?
2. Kokia yra kiekvienos sesers asmeninė atsakomybė būti savarankiška?
3. Kiek savarankiškos yra mano apylinkės seserys?
4. Kokių savarankiškumo įgūdžių mano apylinkės seserys turėtų įgyti?
5. Kaip mes viena kitai padedame tapti savarankiškesnėms?

„Savarankiškumas reiškia, kad mes panaudojame visas Dangiškojo Tėvo palaimas savęs ir savo šeimų aprūpinimui bei ieškome, kaip išspręsti savo pačių problemas.“⁵ Visos turime atsakomybę stengtis išvengti problemų dar prieš joms atsirandant ir mokyti susitvarkyti su ištikusiais iššūkiais.

*Moteris ir maisto atsargos,
aut. Džiudis A. Mer*

Šiame paveiksle, kuris kabo mano darbo kabinete, pavaizduota moteris sandėliuke. Paveiksle svarbus ne pats sandėliukas ar jame sukrautos maisto atsargos. Atkreipkite dėmesį į pačią moterį. Ji stovi viena, nežinome ištekėjusi ji, ar ne. Ji ryši prijuostę – vadinasi ji dirba. Darbas yra pagrindinis savarankiškumo principas. Galime daryti prielaidą, kad

visos ją supančios atsargos yra jos pastangų rezultatas. Ji kažkiek apsirūpino. Pažvelkite į jos veidą. Jis atrodo šiek tiek pavargęs, bet labai ramus. Jos akyse atsispindi sielos pasitenkinimas. Ji panaši į savarankišką moterį.

Kaip mums tapti savarankiškom? Savarankiškos tampame įgydamos pakankamai žinių, išsilavinimo ir tapdamos raštingos; išmintingai tvarkydamos savo piniginius reikalus bei išteklius, būdamos dvasiškai stiprios, ruošdamosi nenumatytiems atvejams bei kitiems atsitiktinumams; būdamos fiziškai sveikos ir užsitikrindamos socialinę bei emocinę gerbūvį.

Kokių įgūdžių mums reikia, kad taptumėme savarankiškos? Mano močiutei buvo svarbu mokėti papjauti ir nupešti vištą. Aš dar neturiu poreikio papjauti ir nupešti vištas. Tačiau, net ankstyvosiomis Bažnyčios dienomis, Brigamas Jangas ragino seseris mokytis ligų prevencijos šeimose, steigti šeimų verslus, mokytis buhalterijos ir sąskaitybos bei kitų praktinių įgūdžių.⁶ Šie principai vis dar tinka šiandienai. Išsilavinimas ir toliau yra gyvybiškai svarbus. Visos esame mokytojos bei mokinės, o raštingumo, techninių bei samprotavimo įgūdžių mums prireikia kasdien. Šeimyniniuose bei vedybiniuose santykiuose jaučiamas didelis geresnio bendravimo poreikis, o geri vaikų auklėjimo įgūdžiai dar niekada nebuvo tokie reikalingi. Taip pat regime, kad pasaulyje didėja išsiskolinimas bei vartotojiškumas.

Kelių vyskupų paklausiau, kokių svarbiausių savarankiškumo įgūdžių trūksta jų apylinkių seserims. Visi jie atsakė, kad joms trūksta biudžeto sudarymo

įgūdžių. Moterys turi suprasti pirkimo kreditan ir gyvenimo ne pagal pajamas pasekmes. Antrasis vyskupų minėtas įgūdis – maisto gaminimas. Namuose ruošiamas ir valgomas maistas paprastai atsieina pigiau, yra sveikesnis ir prisideda prie šeimyninių santykių stiprinimo.

Visame pasaulyje stebėjau didžius seserų pavyzdžius, kai jos viena kitai padėjo tapti savarankiškesnėmis. Jungtinėse Valstijose seserys renka, kad mokytųsi biudžeto sudarymo principų ir taip būtų atsargesnės pirkėjos bei mažintų skolas. Vyresnės seserys moko jaunesnes, kaip namuose ruošti sveiką maistą. Ganoje seserys kartu mokosi skaityti. Peru seserys kartu konservuoja ryžius ir pupas, kad ištikus žemės drebėjimui neliktų alkanos. Filipinuose, kur reguliariai siaučia taifūnai, seserys renka trumpalaikes maisto ir kitas atsargas, kurių prireiks evakuojantis iš namų.

*Šeimos malda, aut. Abelardas Loria Lovendinas, spausdinama
Bažnyčios istorijos muziejui maloniai leidus*

Antrasis mano darbo kabinete kabantis paveikslas parodo, kaip šis principas gali būti pritaikomas visur. Paveiksle matome filipiniečių šeimą iš palmių šakų ant kojokų pastatytoje trobelėje. Pirmame plane matome didelį vandens stiklainį. Jie turi krepšį mango vaisių, turi šiek tiek degalų maisto ruošimui ir taip pat šioki toki šviesos šaltinį pasišvietimui. Jie susėdę prie pietų stalo, nuleidę galvas malda. Ant sienos kabo rankomis išsiuvinėtas užrašas „Šeimos yra amžinos“. Įsivaizduoju, kad tos šeimos motina yra išmokusi daugumos savarankiškumo principų ir įgūdžių, apie kuriuos kalbame per Paramos bendrijos susirinkimus bei veiklas.

Kiek savarankiškos yra jūsų apylinkės seserys? Kaip galite atpažinti jų poreikius? Ir kas šiame darbe turėtų padėti Paramos bendrijos prezidentei? Kadangi tai yra dieviškas darbas, o Paramos bendrijos prezidentė turi dievišką pašaukimą, ji turi teisę į dievišką pagalbą. Jai taip pat padeda gerosios lankančiosios seserys, suprantančios savo atsakomybę prižiūrėti ir rūpintis lankomomis seserimis. Iš šių bei kitų seserų gaunamų ataskaitų ji gali sužinoti apie jų poreikius. Ji taip pat gali pasinaudoti komitetų bei jaunų seserų, kurios turi daug energijos ir yra pasiruošusios tarnauti, pagalba.

Pribuvėja. Tavo takas – jos pasirinktas kelias, aut. Kristal Hoter, spausdinama Bažnyčios istorijos muziejui maloniai leidus

Šis trečiasis mano darbo kabinete kabantis paveikslas vaizduoja pionierių pribuvėją. Man tai primena, kad viena sesuo, teturėdama vieną įgūdį, buvo palaiminimu daugeliui. Toks pavyzdys yra mano propromočiutė Meri Ené Hemblin, kuri irgi buvo pribuvėja. Ji padėjo ateiti į pasaulį virš 2000 kūdikių. Ji buvo vertinga Viešpaties laiko ir talentų sandėlio atsarga.

SAVO ATSAKOMYBIŲ VYKDYMAS

Rūpindamosi savimi ir kitais liudijame, kad esame Viešpaties Jėzaus Kristaus mokinės. Kaip ir dauguma jūsų, įkvėpimo sėmiausi ir šių savarankiškumo principų mokiausi iš savo motinos ir kitų Paramos bendrijos seserų. Viena iš tų moterų buvo mano brangi anyta Džiunė, kuri 30 metų beveik ištiesai tarnavo Paramos

bendrijos prezidentė. Praeitais metais ji netikėtai mirė, palikdama įrodymą apie savo savarankišką gyvenimą. Ji turėjo galiojančią šventyklos rekomendaciją, gerokai apsitrynusius Raštus bei Evangelijos studijų vadovėlius. Mes su meile pasidalijome jos puodus, keptuves ir indus, kuriuose ji paruošė tūkstančius valgių. Ji mums paliko iš senų drabužių pasiūtų lovos užtiesalų. Ji tikėjo senu priežodžiu: „Snaudok, sunešiok, panaudok arba išmesk.“ Matėme, kiek daržovių ir vaisių ji užaugino, užkonservavo ir laikė sandėliuke. Ypač susijaudinau pamačiusi jos mažąją sąskaitų knygutę, kurioje ji ištikimai surašydavo visas savo ilgų metų išlaidas. Kadangi gyveno išmintingai, ji paliko šiek tiek pinigų, kuriuos ilgus metus taupė nenumatytiems atvejams. Ji nepaliko jokių skolų! O svarbiausia yra tai, kad ji ir daugybę kitų įkvėpė bei pamokė per visą savo ištikimą gyvenimą įgytų įgūdžių.

Būdamos vadovės savo tikėjimą rodome, kai savo laiką, talentus, susirinkimus ir veiklas pirmiausia išnaudojame rūpindamosi tais dalykais, kurie yra svarbūs materialinei bei dvasinei gerovei ir išgelbėjimui. Tai darydamos matysime gausiai besiliejančią meilę, vienybę, džiaugsmą, seserystę bei palaimas. Liudiju, kad Paramos bendrijos atliekamas darbas yra neatsiejama Viešpaties sugrąžintos Bažnyčios dalis ir kad Jo darbui vadovauja gyvasis šių dienų pranašas. Jėzaus Kristaus vardu, amen.

Išnašos

1. Žr. *Online Etymology Dictionary*, „relief“ ir „relieve“, www.etymonline.com.
2. *Teachings of Presidents of the Church: Joseph F. Smith* (Melchizedek Priesthood and Relief Society course of study, 1998), 185.
3. *History of the Church*, 4:567.
4. John A. Widtsoe, *Evidences and Reconciliations*, arr. G. Homer Durham (1987), 308.
5. *Instructional Resources for Welfare Trainers*, Lesson 2: Self-Reliance, 3; medžiaga PDF formatu patalpinta internete adresu providentliving.org.
6. Žr. Eliza R. Snow, „Female Relief Society“, *Deseret News*, Apr. 22, 1868, 1; Brigham Young, *Deseret News*, July 28, 1869, 5.

VYSKUPAS H. DEIVIDAS BURTONAS

Pirmininkaujantis vyskupas

Vyskupo atsakomybės, susijusios su gerove

SKURSTANČIŪJŲ IEŠKOJIMAS IR RŪPINIMASIS JAIS

Sveiki, esu vyskupas Deividas Burtonas. Šiandien turiu privilegiją būti kartu su šešiais nuostabiais Jutos valstijos Centervilio Šiaurės kuolo vyskupais. Mes esame Solt Leik Sičio Gerovės

aikštėje. Dėkoju, kad prisijungėte prie mūsų pokalbio apie vyskupų atsakomybes ieškoti tų, kurie galbūt nėra savarankiški, ir rūpintis jais.

Noriu pradėti nuo dviejų Prezidento Dž. Rubeno Klarko Jaunesniojo citatų. Prezidentas Klarkas ilgus metus tarnavo Bažnyčios Pirmojoje Prezidentūroje ir labai pasitarnavo kuriant tuomet vadintą Bažnyčios saugumo planą. Šiandien šis planas vadinamas Bažnyčios gerovės planu.

Kartą Prezidentas Dž. Rubenas Klarkas jaunesnysis paskambino vyskupui ir pasakė, kad tądien į jo apylinkę atsikraustė vieniša mama su trimis mažais vaikais. Prezidentas Klarkas paprašė vyskupo kuo greičiau nuvykti į jos naujus namus ir kaip įmanoma padėti.

Prezidentas Klarkas pasakė vyskupui: „Jei galėčiau, tikrai padėčiau tai seseriai. Bet aš tesu tik Pirmasis patarėjas Bažnyčios Pirmojoje Prezidentūroje ir neturiu įgaliojimo pasirašyti vyskupo sandėlio orderio. Tu turi tą teisę ir privilegiją, būtent todėl aš

tau ir skambinu, prašydamas padaryti tai, kas įmanoma jos atveju.“

Kitą kartą, sakydamas labai galingą kalbą, Prezidentas Klarkas pasakė:

„Pagal Viešpaties žodį išimtinė veiksmų laisvė rūpintis Bažnyčios skurstančiais ir ypatingas diskretiškumas priklauso vyskupams. ... Tai jo, ir tik jo atsakomybė, nuspręsti kam, kada, kaip ir kiek Bažnyčios lėšų duoti kuriam nors savo apylinkės nariui. ...

Pats Viešpats paskyrė vyskupui šią kilnią ir svarbią priedermę. Vyskupas negali išvengti savo pareigos; jis negali nuo jos išsisukti; jis negali jos primesti kažkam kitam, kad pačiam būtų lengviau. Kad ir kokios pagalbos jis beprašytų, jis vis tiek yra už tai atsakingas.“ (Citavo Tomas S. Monsonas, Conference Report, Oct. 1980, 132; arba *Ensign*, Nov. 1980, 90.)

Kokios yra vyskupo atsakomybės, susijusios su gerove? Jų yra bent trys! Į jas įeina:

1. Narių mokymas pagrindinių savarankiškumo principų ir raginimas tapti savarankiškiems. Du neseniai išleisti lankstinukai *Paruoškite visa, kas reikalinga. Šeimos finansai* ir *Paruoškite visa, kas reikalinga. Šeimos atsargos* gali labai pasitarnauti padedant nariams suprasti savarankiškumo svarbą.
2. Pagalba apylinkės tarybos nariams suprasti savo atsakomybes ir veikti pagal jas.
3. Paramos teikimas pagal pagrindinius gerovės principus.

Neseniai išleistas lankstinukas pavadinimu *Aprūpiniamas Viešpaties būdu. Vadovo vadovėlio apie gerovę santrauka* primins jums pagrindinį gerovės, savarankiškumo ir paramos principų tikslą.

VIEŠPATIES SANDĖLIS

Viešpats yra apreiškęs, kad Bažnyčios nariai turėtų skirti „savo turto vargšams, ... ir ... jis bus padėtas prieš ... vyskupą ... [ir] laikomas mano sandėlyje vargšui ir beturčiui suteikti“ (DS 42:31–32,34).

Kiekvienas vyskupas turi įvairių „priemonių“, kurias pasitelkęs gali padėti vargšams. Ši priemonių rinkinį mes vadiname Viešpaties sandėliu.

Sandėlis susideda iš:

1. Grynujų pinigų, kuriuos nariai paaukojo pasninkaudami ir mėgaudamiesi gaunamais palaiminimais.
2. Prekių, kurios yra vietos gamybos, arba nupirktos panaudojimui pagal vyskupo nuožiūrą.
3. Narių laiko, talentų ir kitokių išteklių.

Šie talentai, kurie gali būti naudingi ir reikalingi, kartu su grynaisiais pinigais bei prekėmis sudaro Viešpaties sandėlį. Viešpaties sandėlis yra prieinamas visiems vyskupams, ir tokie sandėliai egzistuoja visose apylinkėse. Priešingai paplitusiai nuomonei, Viešpaties sandėlis neapsiriboja tik kažkokiu pastatu ar daiktų sandėliu, prikimštu išvežiojimo belaukiančių prekių.

PAGRINDINIAI PRINCIPAI

Vyskupams, vykdančioms dievišką pavedimą Viešpaties būdu ieškoti ir rūpintis vargšais, dažnai teks priimti sunkius sprendimus. Kai atlieka šią užduotį, vyskupai yra laiminami atpažinimo dovana, į kurią jie turi didžiausią teisę. Kiekvienas individualus atvejis, ties kuriuo jie darbuojasi, reikalauja įkvėpimo. Dvasios vedami ir turėdami omenyje pagrindinius gerovės principus vyskupai gali geriausiai nustatyti, kas skursta, kiek ir kokios paramos jiems reikia ir kuriam laikui tos paramos dar reikės.

Galite paklausti, o kokie yra tie pagrindiniai ir laiko patikrinti gerovės principai, padėsiantys vyskupams priimti optimalų sprendimą?

1. Ieškokite skurstančiųjų.

Vyskupai turi turėti omenyje, kad jų atsakomybė yra ieškoti skurstančiųjų. Nepakanka padėti vien tada, kai kas nors to prašo. Vyskupai turėtų raginti kunigystės ir Paramos bendrijos vadovus, kad šie pasitelktų namų mokytojus ir lankančias seseris ir tokiu būdu padėtų jam surasti tuos žmones, kuriems reikia pagalbos.

2. Skatinkite asmeninę atsakomybę.

Vyskupai turi atsakomybę nepamiršti, kad padėdami asmenims jie privalo skatinti jų asmeninę

atsakomybę. Žmonės yra atsakingi už save. Kai kas nors nebesugeba pasirūpinti savimi, savo šeima ir artimaisiais, turite pareigą ir galimybę jiems padėti.

3. Palaikykite gyvenimą, ne gyvenimo būdą.

Vartojame šią mažą frazę: „palaikykite gyvenimą, ne gyvenimo būdą“. Gyvenimo palaikymui Bažnyčios parama teikiama maistu, drabužiais ir tinkama pastoge, o taip pat ir kitokiomis vyskupo numatytais priemonėmis, kurių reikia tam, kad asmuo taptų savarankiškas. Iš paramą gaunančių asmenų tikimasi, kad jie turimus išteklius panaudos pragyvenimui ir gyvens taupiai bei neviršydami savo biudžeto.

4. Pagalbą pirmiau teikite prekėmis, o ne pinigais.

Kitas pagrindinis dažnai naudojamas principas yra toks, kad pagalbą pirmiau teikiame prekėmis, o ne pinigais. Jei įmanoma, vyskupai nariams pirmiausia pagalbą turėtų teikti prekėmis, o ne duodami jiems pinigų ar apmokėdami jų sąskaitas. Jei vyskupo sandėlio nėra, prekėms pirkti galima panaudoti pasninko atnašų pinigus.

5. Suteikite galimybę dirbti ir tarnauti.

Vienas svarbiausių pagrindinių principų yra galimybės dirbti ir tarnauti suteikimas. Kad skurdo ištikti asmenys išlaikytų savo orumą, jiems yra sudaromos galimybės tarnauti ir atlikti tokį darbą, kuris būtų proporcingas asmens skurdo lygiui. To darbo ar tarnystės vertė neturėtų būti lygi gaunamai paramai, o tik tokia, kad būtų išvengta pašalpų kenksmingumo ir tie asmenys nepradėtų galvoti, jog jie turi teisę į aprūpinimą. Apylinkės taryba gali padėti sudarydama ir atnaujindama prasmingo darbo užduočių sąrašą.

VYSKUPŲ KLAUSIMAI

Po šio trumpo supažindinimo pakalbėkime apie kai kurias problemas, kurios iškyla jums vykdančiam savo svarbią prievaizdo pareigą ieškoti skurstančiųjų ir jais rūpintis.

Klausimas: turint omenyje kad mes, vyskupai, turime konkrečias atsakomybes teikti gerovės paramą, ar yra žmonių, kurie mums galėtų tinkamai pagelbėti vykdančiam šią atsakomybę?

Atsakymas: vyskupas, vykdydamas šią atsakomybę, turi galimybę naudotis kelių kitų asmenų pagalba. Konkrečiai tai yra apylinkės tarybos, kunigystės kvorumų ir Paramos bendrijos nariai – visi jie gali prisidėti prie narių trumpalaikių ir ilgalaikių gerovės poreikių patenkinimo. Šiems vadovams gali padėti namų mokytojai, lankančios seserys ir kiti konkrečių įgūdžių turintys asmenys.

Klausimas: kalbant apie gerovės dalykus, kaip aš, vyskupas, galiu geriau panaudoti Paramos bendrijos ir kvorumų vadovus?

Atsakymas: Paramos bendrijos ir kvorumo vadovai gali būti ypač naudingi visame šiame procese, o gerovė turėtų būti kunigystės kvorumų ir Paramos bendrijos pagrindinis uždavinys. Apie tai turėtų būti reguliariai kalbama per prezidentūros susirinkimus. Vadovaujami vyskupo kunigystės kvorumai ir Paramos bendrijos turėtų padėti nariams spręsti tiek trumpalaikės, tiek ir ilgalaikės gerovės klausimus bei padėti jiems tapti savarankiškiems.

Paramos bendrijos prezidentė visame šiame procese užima ypatingą vietą. Dažniausiai ji padeda vyskupui lankydamasi pas tuos narius, kuriems reikia gerovės paramos. Ji padeda jiems įvertinti jų poreikius ir pataria vyskupui dėl konkrečios pagalbos. Kad būtų lengviau tuos poreikius įvertinti vyskupas ir Paramos bendrijos prezidentė naudojami Poreikių ir išteklių analizės forma.

Klausimas: Vyskupe Burtonai, ko patartumėte mokyti narius, kad jie geriau suvoktų pasninko įstatymą?

Atsakymas: pasninko įstatymas yra mūsų Tėvo Danguje vaikų dvasinės gerovės pagrindas. Šį pasninko įstatymą, kartu su dešimtinės įstatymu, Jis nustatė tam, kad būtų laiminami Jo žmonės. Vyskupas turėtų visus narius mokyti apie šių įstatymų svarbą. Jis taip pat turėtų juos mokyti apie palaimas, kurias Viešpats žada už paklusnumą šiems įstatymams. Į tas palaimas įeina artumas su Viešpačiu, padidėjusi dvasinė stiprybė, materialinė gerovė, padidėjusi atjauta ir stipresnis troškimas tarnauti.

Kai kuriose pasaulio dalyse yra vyskupo sandėliai, iš kurių teikiama pagalba maistu ir drabužiais. Ten kur tokių sandėlių nėra, naudojamos pasninko atnašos, už

kurias perkamas maistas ir drabužiai. Jos taip pat naudojamos sumokėti už būstą, medicininę bei kitą gyvybiškai svarbią pagalbą.

Tačiau nereikalaujama, kad pasninko atnašų išlaidos apylinkėje ir kuole neviršytų gautų pasninko atnašų.

Klausimas: dėl dabartinės šalies ekonominės padėties, kurioje dabar esame, matome, kad vis daugiau šeimų ir narių nebeįstengia mokėti paskolos būstui įmokų. Ar mums leidžiama turimas lėšas naudoti jų paskolos būstui įmokoms mokėti?

Atsakymas: kaip jūs be abejo pamenate, gerovės parama dažniausiai teikiama laikinai. Vyskupai, kartu su Paramos Bendrijos vadovais ir, jei reikia, su kitais specialistais, tokios paramos gavėjams turėtų padėti susidaryti planą kaip tapti savarankiškiems, kad ilgainiui jiems nebereiktų gerovės paramos.

Jei paskolos būstui įmokos apmokėjimas padės nariams greičiau įvykdyti savo planą tapti savarankiškiems, tai tokios paskolos įmokos apmokėjimas būtų labai trokštinis ir leistinas.

Klausimas: ar dera, kad iš valstybės paramą gaunantis asmuo taip pat gautų ir Bažnyčios gerovės paramą?

Atsakymas: kad patenkintų savo pagrindinius poreikius, nariai gali naudotis siūlomais bendruomenės ištekliais, įskaitant ir valstybės išteklius. Vyskupas turėtų žinoti apie tuos išteklius. Į dažniausiai naudojamus išteklius įeina:

- ligoninės, gydytojai ir kitos medicinos pagalbos priemonės
- apmokymai ir įdarbinimo paslaugos, jei bendruomenėje tokios teikiamos
- pagalba žmonėms su negalia
- profesionalūs konsultantai ar socialiniai darbuotojai. Beveik visose bendruomenėse yra tokių konsultantų ar socialinių darbuotojų, kurie prijuočia mūsų vertybėms
- kovos su priklausomybėmis centrai, kurie dabar yra paplitę labiau nei bet kada anksčiau.

Kai Bažnyčios nariai gauna paramą iš kitur, vyskupas taip pat gali suteikti Bažnyčios paramą ir turėtų padėti nariams išvengti bet kokios priklausomybės

nuo tokios paramos. Jei įmanoma, nariai turėtų atidirbti už suteiktą paramą. Turime vengti pašalpių kenksmingumo, kad tie asmenys nepradėtų galvoti, turį teisę į aprūpinimą.

Broliai ir seserys, per šiais kelias akimirkas turėjome galimybę aptarti šventus pagalbos ir paramos stokojantiems principus. Telaimina Viešpats visus, kurie ieškote Tėvo Danguje vaikų ir tarnaudami rodote jiems meilę bei atjautą. Nuolankiai meldžiu, kad Viešpaties palaimos būtų jūsų. Tai darau Jėzaus Kristaus vardu, amen.

PREZIDENTAS TOMAS S. MONSONAS

Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčios prezidentas

Viešpaties būdu

Mano broliai ir seserys, esu be galo dėkingas už galimybę kalbėti jums apie tai, kas man yra labai brangu – būtent apie Bažnyčios gerovės programą.

TARNYSTĖ GEROVĖS PROJEKTUOSE

Šalia gerokai išvažinėto kelio Solt Leik Sityje,

atokiai nuo minios, yra gerai žinoma aikštė. Čia santūriai, su Kristaus meile darbuotojai tarnauja vienas kitam pagal Mokytojo numatytą dievišką planą. Kalbu apie Gerovės aikštę, kuri dar kitaip vadinama vyskupų sandėliu. Šioje pagrindinėje bei daugelyje kitų pasaulio vietų konservuojami vaisiai ir daržovės, ruošiamos, žymimos, kaupiamos bei paskirstomos prekės tiems, kurie stokoja. Čia nematyti jokios valstybinės paramos ženklų, nenaudojami pinigai, kadangi čia galioja iššventinto vyskupo pasirašyti orderiai.

Nuo 1950-ųjų iki 1955-ųjų turėjau privilegiją vadovauti 1080 narių, gyvenusių centrinėje Solt Leik Sičio dalyje. Tarp šių tikinčiųjų buvo 84 našlės ir turbūt 40 šeimų, kurioms tam tikrais atvejais ir tam tikru mastu reikėjo paramos.

Kad būtų patenkinami stokojančių poreikiai, Bažnyčios padaliniais buvo skiriamos konkrečios užduotys. Vieno Bažnyčios padalinio nariai ruošdavo jautieną, kito – apelsinus, dar kito – daržoves arba kviečius – patį įvairiausią maistą, kurį išsiųsdavo į sandėlius tam, kad būtų aprūpinti pagyvenę ir stokojantys. Šį būdą nurodė Viešpats, kuris pareiškė: „Ir

sandėlis bus išlaikomas iš to, ką pašventė bažnyčia; ir našlės bei našlaičiai bus aprūpinami, kaip ir vargšai.“ (DS 83:6.) Dar pridūrė: „Bet tai turi būti daroma mano būdu.“ (DS 104:16.)

Ten, kur aš gyvenau ir tarnavau, ruošėme paukštieną. Dažniausiai tai buvo efektyviai veikiantis projektas, pagal kurį į sandėlių tiekdavome tūkstančius dėžučių šviežių kiaušinių ir šimtus kilogramų apdorotos paukštienos. Tačiau kartais toks mūsų miesčionių-savanorių darbas ne tik pritrindavo pūslių delnuose, bet ir nervindavo.

Niekada neužmiršiu, kaip į pavasarinę talką sukvietėme Aarono kunigystės vaikus. Taip norėjome prisidėti prie paukštienos tiekimo projekto. Mūsų entuziastingas ir energijos kupinas pulkas susirinko talkos vietoje ir ėmėsi sparčiai ravėti, rinkti ir deginti piktžolių bei kitokio statybinio laužo krūvas. Šalia švytinčių laužų valgėme dešrainius ir sveikinome vienas kitą puikiai atlikus darbą. Ta vieta tapo tokia švari ir tvarkinga. Tačiau iškilo viena pragaištinga problema. Mūsų sukeltas triukšmas ir užkurti laužai taip išgąsdino 5000 gležnų ir kaprizingų dedeklių vištų, kad dauguma jų ėmė šertis ir nebedėti kiaušinių. Po viso to, kad tik būtų daugiau kiaušinių, į kelias piktžoles mes nebekreipdavome dėmesio.

Nė vienas pupas konservavęs, burokams lapus nupjaukinėjęs, šieną išvežinėjęs, anglų kasęs ar kaip kitaip prie tarnystės kitam prisidėjęs Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčios narys niekada neužmiršta ir nesigaili to, kad prisidėjo prie pagalbos stokojantiems. Šiai dideliai ir įkvėptai programai veikti padeda pasišventę vyrai ir moterys. Realybėje šis planas niekada nepavyktų, jei remtųsi tik pastangomis. Ši programa veikia per tikėjimą, Viešpaties būdu.

MOTYVUOTI TIKĖJIMO

Dalinimasis su kitu tuo, ką turime, nėra mūsų kartos naujiena. Tereikia atsiversti Šventos Biblijos 1-oje Karalių knygoje esantį pasakojimą ir naujai įvertinti principą, teigiantį, kad sekdami Viešpaties patarimu rūpintis stokojančiais, padedame ne tik jiems, bet ir sau. Tame pasakojime skaitome apie žemę ištikusią didelę sausrą, po kurios sekė badas. Pranašas Elijas iš

Viešpaties gavo, kaip jis pats manė, nepaprastą patarimą: „Eik į ... Sareptą ... Vienai tenykštei našlei įsაკiau tave maitinti.“ Suradęs tą našlę, Elijas pareiškė:

„Prašau atnešti man truputį vandens inde atsigerti.

Jai einant atnešti, jis šūktelejo iš paskos, sakydamas: „Atnešk kąsnį duonos“.

Jos atsakymas bylojo apie pačios skurdžią padėtį. Ji aiškino, kad ruošėsi gaminti paskutinį menką valgį savo sūnui ir sau ir kad po to jiedu mirsią.

Koks neįtikėtinas jai turėjo atrodyti šis Elijo atsakymas:

„Nebijok, ... eik ir daryk kaip sakei. Bet pirma padaryk paplotėlį ir atnešk jį man, o paskui paruošk ką nors sau ir savo sūnui.

Mat Viešpats, Izraelio Dievas, taip kalbėjo: „Miltai puode neišsėks, nei ąsotyje aliejaus nepritrūks iki tos dienos, kurią Viešpats atsiųs žemei lietaus“.

Nuėjusi ji padarė kaip Elijas buvo pasakęs. Ji pati ir jis bei visa jos šeimyna turėjo maisto ilgą laiką.

Miltai puode neišsėko nei aliejaus ąsotyje nepritrūko“ (1 Karalių 17:9–11, 13–16).

Būtent toks tikėjimas visada motyvuoja ir įkvepia Viešpaties gerovės planą.

TIKRASIS PASNINKAS

Kas mėnesį vieną dieną pasninkaudami ir pasninko atnašų fondui dosniai aukodami bent tiek pinigų, kiek išleistume pirkdami maistą, kurį sutaupėme pasninkaudami, atminkime Izaijo žodžius, kalbančius apie tikrąjį pasninką:

„[Dalinkis] su alkstančiu savo duona, [priglausk] pastogėn vargšą ir benamį, [aprenk] nuogą, [neatsuk] nugaros saviesiems.

Tada tartum aušra užtekės tavo šviesa, ir tavo žaizda bus greitai užgydyta. Tavo teisumas žengs pirma tavęs, o Viešpaties šlovė lydės iš paskos.

Tada šauksiesi, ir Viešpats atsilies, prašysi pagalbos, ir jis tars: „Aš čia! ...

Viešpats visuomet bus tavo vadovas, ir sausros išdegintoje šalyje tave pasotins. ... Ir tu būsi kaip laistomas sodas, kaip niekada neišsenkantis šaltinis“ (Izaijo 58:7–9, 11).

Savo šventomis pasninko atnašomis finansuojame sandėlius, pinigais remiame stokojančius bei teikiame medicinos pagalbą tiems ligoniams, kurie už ją neįstengia susimokėti.

Žinoma, daugelyje vietovių pasninko atnašas kas mėnesį surenka Aarono kunigystę turintys jaunuoliai. Įprastai jie tai daro pakankamai anksti Šabo dieną. Pamenu, kai vieną rytą susirinko mano pirmininkaujamos apylinkės jaunuoliai. Tąkart jie buvo užsimiegoję, truputį pasišiaušę ir švelniai skųsdamiesi dėl to, kad taip anksti turį atlikinėti savo užduotį. Niekas jų nepeikė. Sekančią savaitę tiems jaunuoliams surengėme ekskursiją į Gerovės aikštę. Savo akimis jie pamatė prie telefono besidarbuojantį luošą žmogų, lentynas kraustantį senolį, paskirstymui drabužius ruošiančias moteris, ir net ant konservų indelių etiketes bekljuojantį akląjį. Čia pragyvenimui uždarbiavo žmonės. Jaunuoliai nuščiuvo, pamatę kaip jų kas mėnesį dedamos pastangos šventoms pasninko atnašoms surinkti padeda stokojantiems ir parūpina darbo tiems, kurie kitaip būtų nebenaudingi.

Nuo tos šventos dienos jaunuolių nebereikėjo raginti. Pasninko sekmadienio rytą jie susirinkdavo 7 valandą, apsirengę sekmadieniniais rūbais nekantraudami atlikti savo, kaip Aarono kunigystę turinčiųjų, pareigą. Nuo tada jie ne tik išnešiodavo ir surinkdavo vokus, bet ir padėdavo parūpinti maisto alkstantiems, o benamiams – pastogę – visa tai Viešpaties būdu. Jų šypsėnos buvo dažnesnės, o eisena energingesnė. Turbūt jie jau geriau suprato šią neužmirštamą eilutę: „Kiek kartų tai padarėte vienam iš šitų mažiausiųjų mano brolių, man padarėte.“ (Mato 25:40.)

MEILĖS STEBUKLAS

Turint omenyje gerovės programos talkininkus, galima būtų paklausti: „Kas sąlygoja tokį jų atsidaivismą?“ Atsakymas paprastas – jų liudijimas apie Jėzaus Kristaus Evangeliją, jų širdingas troškimas visa savo širdimi, protu ir siela mylėti Viešpatį bei savo artimą kaip save patį.

Tomis dienomis, kai dar buvau vyskupas, turėjau daržovių versle dirbusį draugą, kuris dabar yra miręs. Būtent tai ir motyvavo jį paskambinti man ir

pasakyti: „Į sandėlį išsiunčiau sunkvežimį su priekaba, pilna citrusinių vaisių tiems, kurie neįstengia jų nusipirkti. Informuok sandėlio vadovus apie pas juos atvykstantį mano sunkvežimį ir kad iš jų neimsiu jokių pinigų. Bet, vyskupe, niekas neturėtų žinoti apie vaisius atsiuntusį žmogų.“ Retai matydavau tokį džiaugsmą ir dėkingumą, kokį sukėlė toks dosnus poelgis. Niekada nesuabejojau to nežinomo geradarijo amžinuoju apdovanojimu, kurį jis jau gavo.

Tokie dosnumo darbai nėra retenybė. Jų pasitaiko dažnai. Kartą dabartinio Solt Leik Sitį juosiančio greitkelio papėdėje stovėjo vienišo pagyvenusio senuko namas. Jo vardas buvo Luisas. Nebuvo nė dienos, jog dėl savo sunkios ligos jis nekęstų skausmo ar nesijaustų vienišas. Vieną žiemos dieną jį aplankiau, jis neskubėjo atsilipti į durų skambutį. Įžengęs į jo tvarkingus namus pastebėjau, kad išskyrus virtuvę, namuose tebuvo 4 laipsniai šilumos. Taip buvo dėl to, kad jis neturėjo pakankamai pinigų kitų kambarių apšildymui. Sienas reikėjo tapetuoti, lubas pažeminti, o lentynas pripildyti.

Negalėjau nurimti dėl šio aplankyto draugo. Informavau vyskupą ir tada įvyko liudijimo paakintasis meilės stebuklas. Buvo sukviesti apylinkės nariai ir prasidėjo meilės darbas. Po mėnesio mano draugas Luisas paskambino man ir pakvietė apžiūrėti tai, kas jam nutiko. Nuvykau pas jį ir pamačiau stebuklą: pakeistas didžiulių tuopų šaknų sugadintas šaligatvis, perstatyta namo veranda, įstatytos naujos blizgančiu metalu papuoštos durys, pažemintos lubos, ištapetuotos sienos, nudažytos medžio plokštės, pakeistas stogas ir pripildytos lentynos. Name nebebuvo šalta ir nejauku. Rodėsi, kad dabar namas tyliai kviečia užėiti.

Iki pat paskutinės akimirkos Luisas man nerodė savo pasididžiavimo ir džiaugsmo: ant jo lovos buvo užtiesta nuostabi dygsniuota antklodė su įsiūtu Makdonaldsų, jo šeimos, herbu. Ją turbūt su rūpestinga meile siuvo Paramos bendrijos moterys. Prieš išeidamas sužinojau, kad kiekvieną savaitę jaunimas jam į namus atnešdavo karštus pietus ir pas jį rengdavo vakarus. Šiluma pakeitė šaltį. Remontas pakeitė susidėvėjimą. Bet svarbiausia tai, kad viltis išsklaidė neviltį, o meilė dabar vėl triumfavo.

Visi šios jaudinančios tikrojo gyvenimo dramos dalyviai atrado naują ir asmeninį Viešpaties mokymo supratimą, kad „palaimingiau duoti negu imti“ (ApD 20:35).

Visiems mane girdintiems pareiškiu, kad Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčios gerovės planą įkvėpė Visagalis Dievas. Iš tikrųjų pats Viešpats Jėzus Kristus yra jo architektas. Jis kviečia jus ir mane: „Štai aš stoviu prie durų ir beldžiuosi: jei kas išgirs mano balsą ir atvers duris, aš pas jį užeisiu“ (Apr 3:20).

Išgirsime Jo balsą, atverkime savo širdžių duris Jam ir, stengiantis padėti Jo vaikams, tebūna Jis nuolatinis mūsų porininkas. To nuolankiai meldžiu šventu Jo, būtent mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus, vardu, amen.

PASTARŲJŲ DIENŲ
ŠVENTŲJŲ
JĖZAUS KRISTAUS
BAŽNYČIA

